

чоловічої проституції у російських дворах, парки набували значення для відносин «патрон–клієнт», підкреслювалася роль суспільних туалетів, а також особливих вулиць. Коханцями у заможних людей ставали особисті хлопчики-прислуги [2, с.54]. Також не слід забувати і про існування борделей. Один з них у Британії на Клівленд-стріт для високопоставлених чиновників та вищої аристократії вікторіанської Англії. Сексуальні послуги клієнтам надавали юнаки 17–18 років, які у день працювали на пошті посильними.

Обернення до проституції неповнолітніх хлопчиків проходило так само, як і у випадку з дівчатами: будь-яка людина чи працівник «секс-індустрії» розповідали про райдужне життя та гроші, а коли дитина бачила реальність, то вже не мала дороги назад. До цього списку входять загублені діти, ті, що втекли від батьків, гуляки. За несмирненість жорстоко карали або навіть вбивали. Радикальні міри не повинні дивувати: за проституцією слідкувала міліція. Малолітні проститутки також могли загинути й від клієнта, як правило, це пояснювалось особливою пристрасстю [1, с.205].

Висновок. Попри заборони і несприймання суспільства чоловіча проституція набувала все більшої популярності та попиту. Відкритий характер в обличчі чоловічих послуг викликав не лише серйозну протидію, а також пустив у хід розвиток фантазій для виконання вимоги «роби те, що любиш, люби те, що робиш». З новими поглядами виявилось, що не лише жінка має бути задіяна у проституції – у чоловіка є не менша перевага в інтимних стосунках для партнера тієї ж статі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гишинский Я.И. Девиантология: социология преступности, наркотизма, проституции, самоубийств и других отклонений // Я.И. Гишинский. – СПб.: Юридический центрПресс, 2004. – 520 с.
2. Хили Дан. Гомосексуальное влечение в революционной России. Регулирование сексуально-гендерного диссидентства // Дан Хили. – М.: Ладомир, 2008. – 620 с.
3. David Hilliard. UnEnglish and Unmanly: Anglo-Catholicism and Homosexuality / Australia, 1982. // http://anglicanhistory.org/academic/hilliard_unenglish.pdf

Ілля Кириченко,

студент 7 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **О.С. Авдєєва**, к.іст.н.

ІСТОРИОГРАФІЯ ПЕРІОДУ СТАЛІНСЬКИХ РЕПРЕСІЙ ЩОДО ВИКЛАДАЧІВ І СТУДЕНТІВ БЕРДЯНСЬКИХ ПЕДАГОГІЧНИХ КУРСІВ ТА ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ 1920 – 1953 рр.

Процес сучасного державотворення обумовлює необхідність об'єктивного, глибокого, всебічного дослідження та висвітлення маловідомих сторінок історії України як глобальної так і локальної.

Заклади освіти це не лише осередки науки і знань, а й центрами локальної історії міст, районів та областей. Тобто, на нашу думку, велике значення грає історична традиція та пам'ять навчальних закладів. Вони також виступають як підтвердження авторитетності освітніх установ.

Дослідження періоду Сталінських репресій 1920 – 1953 рр. на сьогодні не є вичерпним і тому викликає інтерес до різноманітних аспектів цієї теми.

Метою дослідження виступає загальний аналіз історіографії періоду Сталінських репресій 1920 – 1953 рр. локального рівня на прикладі репресій що до викладачів і студентів Бердянських педагогічних курсів та педагогічного інституту 1920 – 1953 рр.

Тема сталінських репресій в західній історіографії отримала новий поштовх після викриття «культу особи» на XX з'їзді КПРС. Безліч статей, опублікованих в радянській пресі, послугувало основою для книг німецького історика Г. Пашера, австрійського історика Г. Андікса і в не меншому ступені для класичної праці відомого англійського вченого Р. Конквіста. Важливі для нас питання містяться в ряді статей англійського історика С. Уайткрофта (S. G. Wheatcroft).

«Переосмислення сталінського терору» – антологія групи англійських дослідників, де, крім статей Р. Девіса про Великий терор, слід зазначити, важливі для нас, статті М. Іліч (M. Ilic) і К. Джойса (C. Joys) про регіональні аспекти терору 1930-х років.

Радянську історіографію дослідження масових політичних репресій в Україні варто поділити на кілька періодів [3, с. 4]: 1) 1920-ті рр. – середина 50-х рр. – утвердження радянської влади на території України. Політика "ліквідації куркульства як класу" висвітлювалась істориками під ретельним наглядом влади; 2) середина 1950-х – середина 60-х рр. – період "хрущовської відлиги"; 3) друга половина 1960-х – середина 80-х рр., частіше констатувався лише сам факт; 4) друга половина 80-х рр. – початок 90-х рр., – в часи "перебудови" частина істориків почала замислюватись над результатами діяльності карально-репресивної системи як в Україні, так й в СРСР.

Сьогодні історією Бердянського державного педагогічного університету плідно займається Інститут історичної урбаністики та кафедра історії та філософії.

Ми звертаємо увагу на цілу низку праць та збірників: "Історія Бердянського державного педагогічного університету"[2], Матеріали з історії Бердянського державного педагогічного університету" від упорядників І. Лимана та В. Константінової. Особливу цінність для нас складають третій та четвертий томи: "Бердянські педагогічні курси та педагогічний технікум (1920 – 1935 роки)", Бердянський інститут соціального виховання. Педагогічний інститут. Учительський інститут (1932 – 1953 роки) [1].

Оцінюючи в цілому стан наукової розробки теми, слід зазначити, що окремі її аспекти, репресії на регіональному та локальному рівні залишаються недостатньо опрацьованими.

Аналізуючи історіографію питання можна зробити висновок, що дослідження з історії Бердянського державного педагогічного університету

поглиблюються та розширюються. Науковці постійно збирають матеріал аналізують, упорядковують та видають його.

Тим не менш велику частку матеріалів становлять неопубліковані джерела та інтерв'ю які можуть виступати базою для локального дослідження – Сталінських репресій викладачів і студентів бердянських педагогічних курсів та педагогічного інституту 1920 – 1953 рр.

ЛІТЕРАТУРА

1. Константінова В.М., Лиман І.І. Бердянський інститут соціального виховання. Педагогічний інститут. Учительський інститут (1932 – 1953 роки) / Упорядники: В.М. Константінова, І.І. Лиман // Матеріали з історії Бердянського державного педагогічного університету. Том IV. — К.: «Освіта України», 2009. — 782 с.

2. Лиман Ігор. Історія Бердянського державного педагогічного університету. Навчальний посібник + CD / Ігор Лиман, Вікторія Константінова. — Бердянськ: БДПУ, 2015. — 206 с.

3. Русін Р.М. Історіографія політичних репресій міжвоєнного періоду в Україні (20-30 рр. ХХ ст.).- / Р.М. Русін // Держ. закл. Луган. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. — Старобільськ, 2015. — 200 с.

Костюк Вікторія,

студентка 1 курсу

Гуманітарно-економічний факультет

Наук. керівник: **Ю.В. Федорик**, к. і. н., доцент

ДЖЕРЕЛА УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКОГО ПРОТИСТОЯННЯ НА ЗАХІДНІЙ ВОЛИНІ ТА СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ В ПЕРІОД ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ В ОБ'ЄКТИВІ УКРАЇНСЬКОЇ ТА ПОЛЬСЬКОЇ ІСТОРІОГРАФІЇ

Актуальність. Польсько-українські стосунки мають важливе, визначальне значення для безпеки цілого регіону Центрально-Східної Європи. Незважаючи на численні приклади співпраці та культурного взаємозбагачення, українці та поляки не зуміли уникнути конфліктів, які мали драматичні наслідки. Проблема польсько-українських стосунків знаходила широке відображення в історіографії обох народів. Особлива увага дослідників концентрувалася навколо аналізу цих стосунків в бурхливий період ХХ ст. Серед найдраматичніших подій ХХ ст., які викликають жваве зацікавлення істориків, слід згадати українсько-польське протистояння на Західній Волині та Східній Галичині в період другої світової війни. Хоча точка зору істориків щодо передумов цих подій чітко залежить від їх національної приналежності, а самі дослідження цих питань часто позбавлені об'єктивності і віддзеркалюють взаємні національні стереотипи, подальше вивчення джерел цього кривавого конфлікту є надзвичайно важливим з огляду на його значимість для політики пам'яті Польщі та України, як і зовнішніх відносин між ними.

Ступінь досліджуваності проблеми. Серед українських істориків,